

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 15 september 2022*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete –
Europeiskt betalningsföreläggande – Förordning nr 1896/2006 – Artikel 16.2 – Frist på 30
dagar för att lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet – Artikel 20 –
Förfarande för förnyad prövning – Artikel 26 – Nationell lagstiftning ska tillämpas på alla
processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning – Covid-19 pandemin –
Nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs att processuella frister i tvistemål ska avbrytas
några veckor”

I mål C-18/21,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster
Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 27 november 2020, som inkom
till domstolen den 12 januari 2021, i målet

Uniqa Versicherungen AG

mot

VU,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Jürimäe (referent), K. Lenaerts, domstolens ordförande,
tillika tillförordnad domare på tredje avdelningen, samt domarna, N. Jääskinen, M. Safjan och N.
Piçarra,

generaladvokat: A. M. Collins,

justitiesekreterare: handläggaren M. Krausenböck,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 januari 2022,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Uniqa Versicherungen AG, genom S. Holter, Rechtsanwalt, och S. Pechlof, Prozessbevollmächtigter,

* Rättegångsspråk: tyska.

- VU, genom M. Brandt, Rechtsanwalt,
- Österrikes regering, genom A. Posch, E. Samoilova, U. Scheuer och J. Schmoll, samtliga i egenskap av ombud,
- Greklands regering, genom S. Charitaki, V. Karra och A. Magrippi, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Heller och I. Zaloguin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 31 mars 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 20 och 26 jämförda med artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och kommissionens förordning (EU) nr 2015/2421 av den 16 december 2015 (EUT L 341, 2015, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1896/2006).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Uniqa Versicherungen AG, ett österrikiskt försäkringsbolag, och VU, som är tysk medborgare, angående verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som delgivits VU.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Skälen 8, 9, 18 och 24 i förordning nr 1896/2006 har följande lydelse:
 - ”(8) De hinder för tillgången till en effektiv rättslig prövning i gränsöverskridande fall som detta ger upphov till, och den konkurrenssnedvridning på den inre marknaden som uppstår på grund av att de förfaranden som står till buds för borgenärer i skilda medlemsstater fungerar på olika sätt, innebär att det krävs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen.
 - (9) Syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande, samt att möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att fastställa miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

...

(18) I det europeiska betalningsföreläggandet bör svaranden upplysas om att han kan välja mellan att betala det belopp som beviljats sökanden eller, om han vill bestrida fordran, sända ett bestridande inom en tidsfrist på 30 dagar. Utöver att få de fullständiga upplysningar om fordran som sökanden lämnat, bör svaranden underrättas om den rättsliga betydelsen av det europeiska betalningsföreläggandet och särskilt om följderna av att inte bestrida fordran.

...

(24) Ett bestridande som har lämnats in inom tidsfristen bör leda till att det europeiska förfarandet för betalningsföreläggande avslutas och att ärendet automatiskt övergår till ett ordinarie civilrättsligt förfarande, om inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall skall avslutas. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör begreppet 'ordinarie civilrättsligt förfarande' inte nödvändigtvis tolkas enligt nationell lagstiftning."

4 I artikel 1 i förordningen anges följande:

"1. Syftet med denna förordning är att

a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestrida penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande,

och

b) möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

2. Denna förordning skall inte hindra en sökande från att driva in en sådan fordran som avses i artikel 4 genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten."

5 I artikel 12.3 i förordningen föreskrivs följande:

"I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om sina möjligheter

a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet, eller

eller

c) att bestrida betalningsföreläggandet genom att till ursprungsdomstolen lämna in ett bestridande, som skall avsändas inom 30 dagar efter det att han delgivits föreläggandet."

6 I artikel 16, som har rubriken "Bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet", föreskrivs följande i punkterna 13:

"1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI och som denne skall erhålla samtidigt med det europeiska betalningsföreläggandet.

2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.
 3. Svaranden skall i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.”
- 7 I artikel 17 i förordning nr 1896/2006, som har rubriken ”Verkan av inlämnande av bestridande”, föreskrivs följande:
- ”1. Om ett bestridande lämnas in inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas. Förfarandet ska fortsätta i enlighet med bestämmelserna för
- a) det europeiska småmålsförfarande som fastställs i förordning (EG) nr 861/2007 [Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, 2007, s. 1)], i tillämpliga fall, eller
 - b) ett lämpligt nationellt civilrättsligt förfarande.
2. Om sökanden inte har angett vilket av förfarandena i punkt 1 a och b som denne begär ska tillämpas på hans fordran i det förfarande som följer om ett bestridande lämnas in, eller om sökanden har begärt att det europeiska småmålsförfarandet som fastställs i förordning (EG) nr 861/2007 ska tillämpas på en fordran som inte omfattas av den förordningen, ska förfarandet övergå till det lämpliga nationella civilrättsliga förfarandet, såvida inte sökanden uttryckligen har begärt att en sådan övergång inte ska ske.
3. Att sökanden gjort sin fordran gällande genom det europeiska betalningsföreläggandet får inte enligt nationell lagstiftning inverka menligt på hans ställning i ett senare ordinarie civilrättsligt förfarande.
4. Övergången till ett civilrättsligt förfarande i den mening som avses i leden a och b i punkt 1 ska regleras av rätten i ursprungsmedlemsstaten.
5. Sökanden ska informeras om huruvida svaranden har gett in ett bestridande och om eventuell övergång till ett civilrättsligt förfarande i enlighet med punkt 1.”
- 8 I artikel 20 i förordning nr 1896/2006, som har rubriken ”Förnyad prövning i undantagsfall”, föreskrivs följande:
- ”1. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när
- a) i) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14,
- och
- ii) delgivning utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,

eller

- b) svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter,

förutsatt att svaranden i vilketdera fallet vidtar åtgärder utan dröjsmål.

2. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 också ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

3. Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 1 och 2 är tillämpligt, skall det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i punkterna 1 och 2 skall det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.”

- 9 Artikel 26 i förordningen, med rubriken ”Förhållande till nationell processlagstiftning”, har följande lydelse:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

Österrikisk rätt

- 10 I artikel 1.1 i COVID-19-Justiz-Begleitgesetz (nationell lag om åtgärder i samband med covid-19) av den 21 mars 2020 (BGBl. I nr 16/2020), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad den österrikiska lagen om covid-19), föreskrevs att i tvistemål skulle alla processuella frister som hade börjat löpa efter den 21 mars 2020 eller som ännu inte hade löpt ut vid detta datum avbrytas till och med den 30 april 2020 och åter börja löpa den 1 maj 2020.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 11 Bezirksgericht für Handelssachen Wien (distriktsdomstolen för handelsfrågor i Wien, Österrike) utfärdade på begäran av Uniq Versicherungen den 6 mars 2020 ett europeiskt betalningsföreläggande som den 4 april 2020 delgavs VU, som är en fysisk person bosatt i Förbundsrepubliken Tyskland. VU överklagade detta betalningsföreläggande genom en skrivelse som postades den 18 maj 2020. Nämnda domstol avslog VU:s invändning med motiveringen att den inte hade framställts inom den 30-dagarsfrist som anges i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006.
- 12 Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien, Österrike), som är överinstans, upphävde detta beslut med stöd av artikel 1.1 i den österrikiska lagen om covid-19.

- 13 Uniqa Versicherungen överklagade Handelsgericht Wiens (Handelsdomstolen i Wien) avgörande till Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike), som är den hänskjutande domstolen i förevarande mål.
- 14 Den hänskjutande domstolen har understrukt att artikel 1.1 i den österrikiska lagen om covid-19 utgör ett svar på en situation där det på grund av sjukdom hos såväl personal vid domstol som rättstjänare eller parter, eller på grund av vidtagna åtgärder, inte alltid var möjligt att iaktta de frister som gäller för förfarandet.
- 15 Enligt den hänskjutande domstolen har olika uppfattningar kommit till uttryck i österrikisk doktrin angående huruvida denna nationella lagstiftning kan tillämpas på fristen för att bestrida ett europeiskt betalningsföreläggande, vilken fastställs till 30 dagar i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006, eller om artikel 20 i förordningen utesluter att nämnda nationella lagstiftning tillämpas på fristen för att lämna in ett bestridande.
- 16 I en del av österrikisk doktrin görs gällande att det i artikel 20 i förordningen föreskrivs en möjlighet till förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande som kan leda till att föreläggandet upphävs, bland annat vid force majeure eller exceptionella omständigheter, såsom krisen i samband med covid-19. Enligt denna uppfattning är det inte tillåtet att tillämpa nationell rätt för att ta hänsyn till ett sådant fall, eftersom en sådan situation regleras på ett uttömmande sätt i förordningen.
- 17 Enligt ett annat synsätt i doktrinen utgör artikel 20 i förordning nr 1896/2006 inte hinder för att tillämpa sådana nationella bestämmelser som artikel 1.1 i den österrikiska lagen om covid-19. Artikel 16.2 i denna förordning reglerar nämligen endast längden på invändningsfristen, medan frågan om ett eventuellt avbrott i denna frist inte regleras i unionsrätten. Artikel 26 i förordningen, i vilken det hänvisas till nationell rätt i alla processrättsliga frågor som inte uttryckligen regleras i samma förordning, ska således tillämpas. Ur denna synvinkel har artikel 20 i förordning nr 1896/2006 endast till syfte att säkerställa rättvisa i enskilda fall och den innehåller inte några allmänna bestämmelser om en exceptionell situation såsom covid-19-krisen.
- 18 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artiklarna 20 och 26 i [förordning nr 1896/2006] tolkas så, att dessa bestämmelser utgör hinder för att den frist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i denna förordning för att bestrida ett europeiskt betalningsföreläggande avbryts genom 1 § stycke 1 i [den österrikiska covid-19-lagen], enligt vilken alla processuella frister i civilmål som börjar löpa på grund av händelser efter den 21 mars 2020 eller som ännu inte hade löpt ut före detta datum avbryts till utgången av den 30 april 2020 och börjar löpa på nytt den 1 maj 2020?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 19 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 16, 20 och 26 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så att de utgör hinder för att en nationell lagstiftning som antogs vid tidpunkten för utbrottet av covid-19-pandemin och som avbröt de civilrättsliga processuella tidsfristerna under cirka fem veckor, tillämpas på den tidsfrist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i samma förordning för svaranden att göra invändningar mot ett europeiskt betalningsföreläggande.

- 20 Av skäl 9 och artikel 1.1 a i förordningen framgår nämligen att syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande.
- 21 Detta förenklade och enhetliga förfarande är inte kontradiktoriskt. Svaranden känner nämligen inte till att ett europeiskt betalningsföreläggande kommer att utfärdas förrän detta delgetts svaranden. Som framgår av artikel 12.3 i förordning nr 1896/2006, är det först vid denna tidpunkt som svaranden underrättas om att han eller hon har möjlighet att antingen betala sökanden det belopp som anges i föreläggandet, eller bestrida detsamma vid ursprungsdomstolen (dom av den 13 juni 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkt 29).
- 22 I artikel 16.1 i förordningen preciseras att svaranden får lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen. I artikel 16.2 tilläggs att bestridandet ska sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.
- 23 Såsom anges i artikel 17 i förordning nr 1896/2006, jämförd med skäl 24 i samma förordning, kan svaranden genom att lämna in ett bestridande inom den föreskrivna fristen avsluta förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande och automatiskt överföra tvisten till det europeiska småmålsförfarande som föreskrivs i förordning nr 861/2007 eller varje lämpligt nationellt civilrättsligt förfarande, såvida inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet ska avslutas i ett sådant fall.
- 24 Denna möjlighet att bestrida betalningsföreläggandet är således ämnad att kompensera för att det system som införts genom förordning nr 1896/2006 saknar krav på att svaranden ska delta i förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet, genom att vederbörande tillåts bestrida fordran efter det att det europeiska betalningsföreläggandet utfärdats (dom av den 13 juni 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkt 30). Detta skede av förfarandet är således väsentligt för att säkerställa iakttagandet av rätten till försvar enligt artikel 47 andra stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- 25 Förfarandet för bestridande kompletteras av svarandens rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet när fristen för att lämna in ett bestridande har löpt ut. Såsom framgår av själva rubriken till artikel 20 i förordningen kan en sådan förnya prövning emellertid endast ske i "undantagsfall" (dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, punkt 29).
- 26 Vad närmare bestämt gäller artikel 20.1 b i förordning nr 1896/2006 föreskrivs däri att en förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande får ske om den frist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i förordningen för bestridande inte har iakttagits till följd av force majeure eller exceptionella omständigheter som hindrat svaranden från att lämna in ett bestridande inom denna frist.
- 27 Såsom framgår av lydelsen i artikel 20.1 b är det, för att svaranden ska ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet enligt denna bestämmelse, nödvändigt att tre kumulativa villkor är uppfyllda. För det första ska det föreligga exceptionella omständigheter eller force majeure på grund av vilka svaranden har varit förhindrad att bestrida fordran inom den föreskrivna fristen, för det andra att svaranden utan egen förskyllan har varit

förhindrad att bestrida fordran och för det tredje måste svaranden vidta åtgärder utan dröjsmål (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 21 mars 2013, Novontech-Zala, C-324/12, EU:C:2013:205, punkt 24).

- 28 När det gäller systematiken i förordning nr 1896/2006 framgår det vidare av artikel 1.1 b i denna förordning, jämförd med skäl 9 i förordningen, att förordningen motsvarar ”miniminormer” som fastställs för att säkerställa fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden. Genom denna förordning införs nämligen ett enhetligt system för indrivning, som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela unionen, samtidigt som alla processrättsliga frågor som inte uttryckligen tas upp i förordningen ska regleras enligt medlemsstaternas nationella processrätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2016, Flight Refund, C-94/14, EU:C:2016:148, punkt 53).
- 29 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som den hänskjutande domstolens frågor ska besvaras.
- 30 I förevarande fall vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artikel 26 i förordning nr 1896/2006 gör det möjligt att, inom den frist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i förordningen för att bestrida ett europeiskt betalningsföreläggande, tillämpa en nationell lagstiftning som på grund av covid-19-pandemin, för en period på cirka fem veckor har avbrutit de processuella fristerna i tvistemål, eller om artikel 20.1 b i nämnda förordning tvärtom ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar svarandens processuella rättigheter vid exceptionella omständigheter, såsom de som har samband med covid-19-pandemin, med följd att artikel 26 i förordningen inte ska tillämpas.
- 31 Det kan härvidlag tänkas att en svarande i ett förfarande om ett europeiskt betalningsföreläggande hindrats att bestrida betalningsföreläggandet på grund av exceptionella omständigheter som har samband med covid-19-pandemin. Svaranden kan i ett sådant fall, under förutsättning att samtliga villkor i artikel 20.1b i förordning nr 1896/2006, vilka erinras om i punkt 27 i förevarande dom, ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten.
- 32 Domstolen har redan slagit fast att unionslagstiftaren haft för avsikt att begränsa förfarandet för förnyad prövning till att endast ske i undantagsfall, varför nämnda bestämmelse ska tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium, C-324/14, EU:C:2015:715, punkt 31). Såsom framgår av själva ordalydelsen i nämnda bestämmelse, särskilt villkoret att svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran, motsvarar de exceptionella omständigheter som avses i samma bestämmelse omständigheter som är specifika för den berörde svarandens individuella situation. I samband med covid-19-pandemin är detta exempelvis fallet med en sjukdom eller sjukhusvård av den sistnämnda, som har samband med detta coronavirus, vilket skulle ha hindrat svaranden från att utöva sin rätt att göra invändningar inom den föreskrivna fristen.
- 33 Artikel 20.1 b i förordning nr 1896/2006 är däremot inte tillämplig på exceptionella systembetingade omständigheter, såsom omständigheter i samband med covid-19-pandemin, vilka på ett allmänt sätt påverkat rättskipningens funktion och administration, vars samarbete enligt artikel 12.3 b och artikel 16.1 i förordningen emellertid är oundgängligt för att svaranden ska kunna utöva sin rätt att på ett ändamålsenligt sätt bestrida det europeiska betalningsföreläggandet som delgivits svaranden, inom föreskriven tid.

- 34 Domstolen erinrar om att förordning nr 1896/2006, såsom påpekats i punkt 28 i förevarande dom, inte innebär en fullständig harmonisering av alla aspekter av förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande. I artikel 26 i förordningen föreskrivs nämligen att medlemsstaternas processrätt ska tillämpas på alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning.
- 35 Även om det i artiklarna 16 och 20 i förordningen föreskrivs en rätt för svaranden att lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet som delgetts svaranden genom att harmonisera ett visst antal aspekter av denna rättighet, såsom villkor och frist för att utöva denna rätt, den tidpunkt då denna frist börjar löpa samt de undantagsfall i vilka svaranden kan ansöka om förnyad prövning av föreläggandet då fristen löpt ut, reglerar varken dessa artiklar eller någon annan bestämmelse i förordningen andra aspekter såsom skälen för avbrott eller uppskjutande av denna frist under den tid fristen löper. Medlemsstaterna har följaktligen, i enlighet med artikel 26 i samma förordning, rätt att reglera de sistnämnda aspekterna och således att komplettera de processuella aspekter som inte regleras i artiklarna 16 och 20 i förordning nr 1896/2006.
- 36 Det ska, i enlighet med domstolens fasta praxis, preciseras att i avsaknad av unionsbestämmelser om processrättsliga frågor ankommer det på medlemsstaterna, enligt principen om processuell autonomi, att föreskriva sådana bestämmelser. Dessa bestämmelser får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som reglerar liknande nationella situationer (likvärdighetsprincipen) eller medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 37 För det första, vad gäller iakttagandet av likvärdighetsprincipen framgår det av begäran om förhandsavgörande att artikel 1.1 i den österrikiska lagen om covid-19 är tillämplig utan åtskillnad på samtliga processuella frister i tvistemål, oberoende av den rättsliga grunden för talan i fråga. Med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning förefaller en sådan lagstiftning följaktligen garantera likabehandling av förfaranden för betalningsföreläggande som grundar sig på nationell rätt och liknande förfaranden som grundar sig på förordning nr 1896/2006.
- 38 För det andra, vad gäller effektivitetsprincipen ska en nationell processrättslig bestämmelse anses vara förenlig med denna princip om den inte undergräver den jämvikt mellan kärandens och svarandens respektive rättigheter i ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande som införts genom förordning nr 1896/2006. En nationell lagstiftning som avbryter den frist för bestridande av ett sådant föreläggande som föreskrivs i artikel 16.2 i förordningen iakttar i synnerhet denna princip när den framstår som motiverad av målet att säkerställa att svarandens rätt till försvar iakttas utan att det i praktiken blir orimligt svårt att driva in de aktuella fordringarna. Av detta skäl ska den period under vilken preskriptionstiden avbryts begränsas till vad som är absolut nödvändigt.
- 39 I förevarande fall har den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet inte på något sätt påverkat de aspekter, vilka det erinrats om i punkt 35 i förevarande dom, vilka har harmoniserats genom förordning nr 1896/2006. I lagen föreskrevs endast ett avbrott som var begränsat till cirka fem veckor och som, såsom den österrikiska regeringen bekräftade vid förhandlingen, motsvarade den period under vilken domstolsverksamheten, på grund av en strikt

isolering som påtvingades på det nationella territoriet på grund av covid-19-pandemin, starkt hade störts. Såsom kommissionen har påpekat i sitt skriftliga yttrande har denna lagstiftning inte heller medfört att frister för bestridande som hade löpt ut innan de trädde i kraft återupptogs.

- 40 Med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning förefaller en sådan nationell processrättslig lagstiftning således ha gjort det möjligt att skjuta upp indrivningen av fordringarna med endast några veckor samtidigt som det säkerställs att rätten att göra invändningar enligt artikel 16 i förordning nr 1896/2006 faktiskt bibehålls, vilket är väsentligt för den balans som unionslagstiftaren eftersträvar.
- 41 Artiklarna 16, 20 och 26 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att de inte utgör hinder för att en nationell lagstiftning som antogs vid tidpunkten för utbrottet av covid-19-pandemin och som avbröt de civilrättsliga processuella tidsfristerna under cirka fem veckor, tillämpas på den tidsfrist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i samma förordning för svaranden att göra invändningar mot ett europeiskt betalningsföreläggande.

Rättegångskostnader

- 42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artiklarna 16, 20 och 26 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och kommissionens förordning (EU) nr 2015/2421 av den 16 december 2015, ska tolkas så, att de inte utgör hinder för att en nationell lagstiftning som antogs vid tidpunkten för utbrottet av covid-19-pandemin och som avbröt de civilrättsliga processuella tidsfristerna under cirka fem veckor, tillämpas på den tidsfrist på 30 dagar som föreskrivs i artikel 16.2 i samma förordning för svaranden att göra invändningar mot ett europeiskt betalningsföreläggande.

Underskrifter